USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **V. Ch. T.**, zastoupen JUDr. Petrem Hoškem, advokátem, se sídlem Vysoká 92, Rakovník, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-141/LE-LE05-LE05-PS-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 10. 2017, č. j. 17 A 128/2017 – 51,

takto:

I. Řízení **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Hoškovi, advokátu, se sídlem Vysoká 92, Rakovník, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4 114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností žalobce (dále „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“) ze dne 27. 10. 2017, č. j. 17 A 128/2017 – 51, (dále „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2017, č. j. OAM-141/LE-LE05-LE05-PS-2017, (dále „napadené rozhodnutí“).

[2] Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl o zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Doba trvání zajištění byla stanovena do 23. 12. 2017.

[3] Žalobu proti rozhodnutí žalovaného krajský soud zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Krajský soud poukázal na to, že stěžovatel uvedl k prokázání své totožnosti nepravdivé údaje a prokazoval se doklady totožnosti jiné osoby. Bylo prokázáno, že stěžovatel pobýval opakovaně dlouhodobě na území České republiky neoprávněně a

druhou žádost o mezinárodní ochranu podal teprve poté, co mu bylo uloženo správní vyhoštění, a co byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Podle krajského soudu by nebylo uplatnění zvláštního opatření v případě stěžovatele účinné. Krajský soud se ztotožnil se žalovaným, který po dostatečném vyhodnocení možnosti uložení zvláštního opatření od jeho užití upustil.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včas kasační stížnost, kterou se domáhal zrušení tohoto rozsudku a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Stěžovatel v kasační stížnosti namítal nesprávnost závěru žalovaného, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. V případě stěžovatele bylo možné uložit mírnější opatření a krajský soud nesprávně posoudil otázku nutnosti použití institutu zajištění.

[5] Nejvyšší správní soud ze sdělení žalovaného ze dne 16. 5. 2018 zjistil, že zajištění stěžovatele bylo ukončeno uplynutím lhůty pro zajištění a ode dne 27. 12. 2017 se již v zařízení pro zajištění cizinců nezdržuje. Toto sdělení bylo ověřeno i z výpisu evidence žadatelů o mezinárodní ochranu.

[6] Podle § 46a odst. 9 zákona o azylu, ve znění účinném od 15. 8. 2017, „*[v] případě, že je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění nebo o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany nebo cizince ministerstvo neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“

[7] V usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že pokud krajský soud o žalobě proti rozhodnutí o zajištění meritorně rozhodl a Nejvyšší správní soud následně rozhodl o zastavení řízení v důsledku ukončení zajištění, nebyl cizinci přístup k soudu odepřen: „*Nárok na soudní řízení v další instanci (navíc bezvýjimečný), pak není Ústavou či Listinou nikde formulován a právem na spravedlivý proces ve věcech správního soudnictví ve smyslu čl. 36 odst. 2 Listiny, věty první není pokryt ani nejde o případ podle čl. 2 dodatkového protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod uveřejněných pod č. 209/1992 Sb.*“

[8] Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že usnesením ze dne 23. 11. 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43, položil zdejší soud Soudnímu dvoru Evropské unie následující předběžnou otázku: „*Brání výklad čl. 9 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 96) ve spojení s čl. 6 a 47 Listiny základních práv Evropské unie takové vnitrostátní právní úpravě, která znemožňuje Nejvyššímu správnímu soudu přezkoumat soudní rozhodnutí ve věcech zajištění cizince poté, co je cizinec ze zajištění propuštěn?*“ Přerušení řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. z důvodu položené předběžné otázky je však pouze fakultativní, nikoliv obligatorní, a § 48 odst. 1 písm. b) s. ř. s. dopadá pouze na přerušení toho konkrétního řízení, v němž byla předběžná otázka položena. Nejvyšší správní soud ostatně o zastavení řízení podle nové úpravy rozhodl po položení předběžné otázky již i v jiných řízeních (srov. usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 3 Azs 361/2017 – 28, ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 Azs 81/2018 – 26, ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 139/2018 – 14, atd.) V usnesení ze dne 7. 3. 2018, č. j. 6 Azs 416/2017 – 26, 6. senát konstatoval, že „*zvažoval, zda není na místě přerušit řízení a vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS*

41/17 (návrh skupiny senátorů na zrušení § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců) či rozhodnutí Soudního dvora o předběžné otázce ohledně souladu § 46a odst. 9 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (který obsahuje stejné podmínky pro zastavení řízení jako § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců), s unijním právem, předložené mu Nejvyšším správním soudem v usnesení ze dne 23. listopadu 2017, č. j. 10 Azs 252/2017 - 43.“ Dospěl však k závěru, že „*pochybnosti skupiny senátorů ani desátého senátu o souladu nyní aplikované právní úpravy s ústavním pořádkem či unijním právem nesdílí.*“

[9] V nyní projednávané věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod se odchýlit od výše citovaného právního názoru, vyjádřeného v usnesení ze dne 25. 9. 2017, č. j. 3 Azs 243/2017 - 24. Rozhodnutí o zajištění stěžovatele věcně přezkoumal krajský soud, byl tedy zároveň naplněn požadavek vyplývající z čl. 5 odst. 4 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Kasační stížnost je koncipována jako mimořádný opravný prostředek proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Nejvyššímu správnímu soudu proto nic nebrání rozhodnout v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), aplikovaným na základě § 120 s. ř. s., ve spojení s § 46a odst. 9 zákona o azylu o zastavení řízení o kasační stížnosti.

[10] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

[11] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu 2. 10. 2017, č. j. 17 A 128/2017 - 16, ustanoven zástupcem advokát, který jej zastupoval i v řízení o kasační stížnosti (poslední věta § 35 odst. 9 s. ř. s.). Odměnu za zastupování v tomto případě hradí stát (§ 35 odst. 9 s. ř. s., věta první za středníkem). Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za jeden úkon právní služby spočívající v sepisu a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „advokátní tarif“)], za nějž mu náleží odměna ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5 aplikovaný na základě § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč. Jelikož ustanovený advokát doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, navyšuje se mu přiznaná odměna o 21 % čítajících výši této daně na konečných 4 114 Kč. Tato částka bude zástupci stěžovatele proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2018

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu